

Sygn. akt II Ka 492/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2020 r.

sprawy **M. D. (1) i M. M.**

oskarżonych z art. 158 § 1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 12 lutego 2020 r. sygn. akt II K 662/19

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonych M. D. (1) i M. M. na rzecz M. T. po 504 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty: od M. D. (1) w kwocie 580 zł i od M. M. w kwocie 180 zł oraz po 10 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 492/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. II K 662/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	Naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj.: 1) naruszenie art. 7 kpk przez nieprawidłową ocenę dowodów, dokonaną z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w zakresie odnoszącym się do zachowania oskarżonego M. D. (1) względem pokrzywdzonego M. T., wyrażająca się w następujących kwestiach: nieprawidłowej ocenie dowodu w postaci zapisu nagrania z monitoringu miejskiego, które to nagranie zostało odtworzone w obecności oskarżonego na rozprawie głównej i na którym w sposób wyraźny i nie budzący wątpliwości widać, że to oskarżony M. D. (1) jest od samego początku atakowany przez pokrzywdzonego M. T., a nie odwrotnie, oraz że to oskarżony się cofa, zaś pokrzywdzony napiera na niego i wykonuje ruchy rękami i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

nogami, chcąc zadać ciosy oskarżonemu;

- pominięciu pojawiającego się w zeznaniach świadków wątku uderzenia pokrzywdzonego przez oskarżonego, którego nie można nazwać biciem;
- pominięciu okoliczności, że świadek E. B. część wiedzy pozyskała z relacji ustnych innych świadków, co skutkowało niewyjaśnieniem, która część wiedzy przekazanej przez świadków pochodzi z ich własnych obserwacji, a która ze słyszenia;
- pominięciu okoliczności, że świadek E. B. zeznała, że mogła nie zaobserwować wszystkiego, o czym zeznawała;
- niewyjaśnieniu rozbieżności pojawiających się między relacjami świadków;
- nieskonfrontowaniu zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego z nagraniem z k. 37;
- niepoddanie ocenie oświadczenia złożonego odnośnie nagrania z k. 37 przez M. D. (1);
- uzupełnieniu nagrania z k. 37 zeznaniami świadków przedwcześnie ocenionymi jako wartościowe, bez wyjaśnienia ww. wątpliwości ich dotyczących;

2) art. 7 i 4 kpk przez pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego M. D. (1) wynikających z przeprowadzonych dowodów, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie, że M. D. (2) nie bił i

	nie kopał M. T., a jedynie go uderzył broniąc się przed atakiem ze strony pokrzywdzonego, że konflikt między oskarżonymi, a pokrzywdzonymi miał być rozstrzygnięty zgodnie z oczekiwaniami pokrzywdzonego i jego kompanów, jako pojedynek „jeden na jednego”, co przeczy realizacji znamion zamiaru udziału w bójce lub pobiciu (zarzut apelacji obrońcy oskarżonego M. D. (1))	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
• zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. D. (1) należało uznać za bezzasadne; • odnosząc się do zarzutów skarżącego związanych z oceną materiału dowodowego wskazać należy, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń Sądu Odwoławczego. Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm i wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności, wyproceedował racjonalne i przekonujące wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Miał przy tym w polu uwagi także te zagadnienia, które stanowią oś wniesionej apelacji. Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się		

uchybień w procedowaniu Sądu Rejonowego;

- brak było podstaw do uznania zasadności twierdzeń skarżącego w zakresie związanym z błędną oceną dowodu w postaci zapisu nagrania z monitoringu miejskiego. Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I Instancji, iż nagranie monitoringu miejskiego, jako dowód obiektywny, w powiązaniu z zeznaniami świadków pozwolił zidentyfikować osoby obecne na nagraniu, jak również odegraną przez nich w przedmiotowym zajściu rolę. Z zapisu monitoringu wynika, iż obaj oskarżeni atakują jednego z pokrzywdzonych, czym czynnie uczestniczą w pobiciu. Sąd I instancji dowodu tego nie uznał za kluczowy dla dokonania kompleksowych ustaleń faktycznych i słusznie – automatyczny zapis ruchomej kamery nie skupia się na zajściu, kamera obraca się, robi zbliżenia i oddalenia, nie rejestrując całości zajścia, w szczególności jego początku ani końca. Twierdzenia obrońcy oskarżonego wskazujące na to, iż to pokrzywdzony był osobą atakującą, nie dotyczą istoty problemu i stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia podniesionego przez skarżącego zarzutu. Niezależnie od ustaleń, kto sprowokował konflikt czy kto ponosi za scysję największą moralną odpowiedzialność, istotą problemu jest równoczesne zadawanie

jednemu pokrzywdzonemu ciosów przez dwóch oskarżonych, mających nad nim w tym momencie zdecydowaną przewagę.

- w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowód z zeznań świadka E. B., wskazał jednocześnie, iż to właśnie te zeznania stanowiły kluczowy dowód w sprawie. Brak było podstaw do kwestionowania oceny dowodu z zeznań wskazanego wyżej świadka w zakresie w jakim Sąd Rejonowy uznał, iż zeznania te były wewnętrznie spójne, konsekwentne, logiczne, szczere. Wbrew zarzutowi świadek wyraźnie wskazywała te elementy wydarzeń, które zaobserwowała, o czym tylko od innych usłyszała, czego nie widziała ewentualnie czego nie pamięta, co nie pozostawia żadnych wymagających wyjaśnienia wątpliwości co do rzetelności jej relacji. Nie można dyskwalifikować dowodu z zeznań świadka tylko z tego powodu, że nie zauważył on jakiegoś fragmentu zajścia albo zapamiętał go inaczej niż inni świadkowie. Nie można oczekiwać, że świadek zapamięta z fotograficzną wręcz dokładnością wszelkie okoliczności dotyczące dynamicznego, rozciągniętego w czasie i miejscu, wieloosobowego zajścia, zarówno te o zasadniczym znaczeniu, jak i zupełnie drugorzędne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1973 r., III KR 310/73, OSNKW 1974, z. 4, poz. 71);

- w kontekście argumentu skarżącego związanego z niewyjaśnieniem rozbieżności pojawiających się między relacjami świadków, nieskonfrontowaniem zeznań świadków z wyjaśnieniami oskarżonego należy wskazać, iż zeznań nie dyskredytują drobne nieścisłości, niepamięć czy częściowa odmienność relacji innych świadków, jeśli weźmie się pod uwagę, że pamięć ludzka ma charakter generatywny i nie jest wierną kopią rzeczywistości, co sprawia, że jest ona podatna na zniekształcenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 grudnia 2007 r. II AKA 164/070). Należy w tym miejscu podkreślić, że przy ocenie wartości dowodowej zeznań świadka ważna jest treść tych zeznań w konfrontacji z innymi dowodami, zwłaszcza, że wiarygodność dowodu z zeznań świadka powinna być między innymi oceniana zarówno w kontekście całokształtu relacjonowanych przezeń okoliczności, jak i na tle innych dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.05.1978, V KR 78/78, SNKW 1978/12/147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.08.1978r. OSNKW 1978/11/133). Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny dowodów z zeznań świadków, jak również pojawiających się w trakcie tych zeznań nieścisłości czy też braku precyzji. Analiza całokształtu okoliczności niniejszej sprawy,

w konfrontacji z oceną dowodów z zeznań świadków, w ocenie Sądu Okręgowego, nie dała podstaw do uznania zasadności argumentów skarżącego;

- odnosząc się do zarzutu skarżącego związanego z pominięciem okoliczności korzystnych dla oskarżonego M. D. (1) wynikających z przeprowadzonych dowodów, a mianowicie, że M. D. (2) nie bił i nie kopał M. T., a jedynie go uderzył broniąc się przed atakiem ze strony pokrzywdzonego, należy podkreślić, iż argumentacja ta stanowi w istocie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I Instancji, poczynionymi na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu Okręgowego, w toku procedowania, Sąd I instancji wyczerpał dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego czynu, respektując przy tym naczelne zasady procesowe, a w tym prawdy materialnej, bezstronności, regułę in dubio pro reo oraz zasadę swobodnej oceny dowodów, w konsekwencji czego, dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. D. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wobec bezzasadności podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu, wniosek apelacyjny nie mógł zostać uwzględniony		
Lp.	Zarzut	
2	a) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że po stronie oskarżonego M. M. nie zachodzą przesłanki pozytywnej prognozy kryminologicznej, a w konsekwencji b) rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec M. M. kar jednostkowych oraz kary łącznej (jak również zasądzonych nawiązek) w stosunku do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, przy uwzględnieniu przebiegu zdarzenia, osób które je zainicjowały oraz oceny postępowania pokrzywdzonych (ciągle, a nie incydentalne prowokowanie oskarżonych), co prowadzi do wniosku, że całokształt okoliczności przemawia za uznaniem, że karą wystarczającą (tak łączną, jak i za oba czyny) byłaby kara ograniczenia wolności wymierzona poprzez zastosowanie art. 37 a kk (zarzut apelacji obrońcy oskarżonego M. M.)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
• zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. M. należało uznać za bezzasadne; • zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji. Skarżący nie wykazał, aby zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy z okoliczności, ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiadała prawidłowości rozumowania z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 171/15). Zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi	

do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt II KR 114/74). Mając na względzie, iż Sąd I instancji dokonał należytej oceny zgromadzonego w toku sprawy materiału dowodowego, to ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie uznać należało za prawidłowe. Właściwa ocena zgromadzonego w toku przedmiotowego postępowania materiału dowodowego nie dała podstaw do przyjęcia, że po stronie oskarżonego M. M. zachodzą przesłanki pozytywnej prognozy kryminologicznej, o czym szerzej poniżej;

- odnosząc się do podniesionego przez skarżącego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec M. M. kar jednostkowych oraz kary łącznej wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej

niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Sąd I instancji ustalając w niniejszej sprawie wymiar kary miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary, prawidłowo uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, oceniając go jako znaczny. Czyn popełniony przez oskarżonego godził w jedno z podstawowych dóbr prawnie chronionych, jakim jest zdrowie, należało mieć na uwadze intensywność ciosów zadawanych pokrzywdzonemu, a także poważne skutki w postaci odniesionych przez pokrzywdzonego urazów. Sąd Rejonowy miał w polu widzenia wcześniejszą niekaralność oskarżonego M. M. w zakresie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, ale też równocześnie uwzględnił, że wcześniejsza karalność za inne przestępstwa wykluczała zastosowanie wobec oskarżonego choćby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wykluczał również dalej idące złagodzenie odpowiedzialności karnej tego oskarżonego poprzez zastosowanie wobec niego art. 37 a kk. Podniesione

przez skarżącego okoliczności w postaci uwzględnienia przebiegu zdarzenia, osób, które je zainicjowały oraz oceny postępowania pokrzywdzonych (ciągle, a nie incydentalne prowokowanie oskarżonych), w ocenie Sądu Okręgowego nie uzasadniały zmiany rodzaju czy wysokości orzeczonej wobec oskarżonego M. M. kary. Zmiana taka może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara jawi się jako „rażąco niesprawiedliwa”. Owa niewspółmierność poprzedzona została w ustawie określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku w orzeczeniu reformatoryjnym z powodu czwartej względnej przyczyny odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie bije w oczy, oślepia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 02 czerwca 2016 r., sygn. II AKa 70/16, LEX nr 2079199). Bezsprzecznie Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś Sądu Odwoławczego jest weryfikacja, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się wręcz zaakceptować. Konfrontując całokształt okoliczności niniejszej sprawy z okolicznościami podniesionymi przez skarżącego, Sąd Okręgowy nie uznał zasadności

zarzutu obrońcy dotyczącego zbytnej surowości orzeczonej przez Sąd I instancji wobec oskarżonego tak kar jednostkowych, jak i łącznej kary pozbawienia wolności oraz nawiązek w wysokości 7000 zł na rzecz pokrzywdzonego M. T. i 2000 zł na rzecz W. R.. Wymierzona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do wagi popełnionego przez niego czynu i uwzględnia zarazem dyrektywy jej wymiaru, a wymiar nawiązki należyście uwzględnia rozmiar doznanych obrażeń ciała i związanych z tym cierpień fizycznych i psychicznych.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za przypisane czyny kary ograniczenia wolności na podstawie art. 37 a kk, tj. za czyn pierwszy kary 8 miesięcy ograniczenia wolności, za czyn drugi kary 3 miesięcy ograniczenia wolności i łącznie kary 9 miesięcy ograniczenia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wobec bezzasadności podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu, wniosek apelacyjny nie mógł zostać uwzględniony		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	

1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
całość wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. II K 662/19	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność wniesionej apelacji w tym względzie i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~ -----
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	na podstawie art. 628 kpk w zw. z art. 634 kpk, § 11 ust. 2 pkt 4 oraz § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800) zasądzono od oskarżonych M. D. (1) i M. M. na rzecz M. T. kwotę po 504 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	• na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonego M. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 580 zł tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 10 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze; • na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego M. M. kwotę 180 zł tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 10 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. D. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku Sądu I instancji co do czynu zarzucanego temu oskarżonemu	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. M.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	część wyroku Sądu I instancji w zakresie wymierzonych oskarżonemu M. M. kar oraz nawiązek	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana